

Proč je aktivní blbec nebezpečnější než pasivní hlupák. Příklady jsou všude kolem nás

- CZ24 News | 16. září 2020

ČESKO: Co byste řekli o člověku, který nadává známému, šíří o něm mnohdy vymyšlené pomlavy, provokuje ho a škodí mu různými schválnostmi? A když to dělá nejen ze své zlé vůle, ale i na žádost či pokyn jiného známého nebo známých a dělá si tak i z vlastních dřívějších nebo potenciálních přátel nepřátele? Že je to hrdina nebo naopak hlupák či blbec?

Zdá se, že takových blbců, vydávajících se za „hrdiny“ máme kolem sebe zejména v politice, médiích nebo neziskových organizacích v poslední době přehršel. A to přesto, že v situaci prohlubujících se hospodářských těžkostí a možná blížící se krize bychom měli být rozumní, držet pospolu a nedělat blbosti.

Rozdíl mezi blbci a pouhými hlupáky velmi přesně před časem definoval český filmový teoretik Jaroslav Boček (1932-2003): „Blbost a hloupost nejsou synonyma. Hloupost je pasivní. Je v ní cosi nečinného a líného. Blbost je aktivní, činorodá. Ráda se zaskví společenskou angažovaností. Blbové jsou proto nebezpečnější než hlupáci“.

Český klasik Jan Werich (1905-1980) měl svého času podobný názor: „Kolikrát jsme se už přesvědčili, že kde stranický blb, tam je vždy nebezpečno. A aktivní blbec — ten je horší než cizí, případně i třídní nepřítel.“

V kritice zločinů komunismu se často připomíná výrok Klementa Gottwalda, že „kdo nejde s námi, jde proti nám“. Paradoxem je, že takový výrok již dávno předtím pronesl německý sudetský politik a pozdější státní ministr pro Protektorát Čechy a Morava Karl Hermann Frank: „Pořádek tentokrát uděláme my... Od nynějška bude bez jakékoliv výstrahy jednáno nejostřejšími prostředky. Kdo není s námi, je proti nám. Kdo je proti nám, bude rozdrcen.“

Zatímco nacista Frank byl krajně nebezpečný blbec, komunista Gottwald byl velký blbec, že to po něm, i když v mnohem mírnější formě, opakoval.

A jako nebezpeční a vůči celému světu nezodpovědní blbci se dnes, jak lze vidět, chovají i mnozí vysocí činitelé v USA i v Evropě. Nebojí se, že budou rovněž přirovnáváni k nacistovi K. H. Frankovi a obviňováni z pokusu o recidivu fašismu, k čemuž již občas dochází?

Podobně se ovšem vyjadřují i někteří naši politici, mj. v diskutabilním senátu. A nejen politici v Česku. Z jejich vystoupení vyplývá, že kdo nepoklonkuje USA nebo Evropské unii nebo nesdílí jejich rusofobii nebo averzi vůči Číně, je proti Americe nebo Evropě. Takové vidění politiky a světa je samozřejmě zkreslené, tendenční a v rozporu s pravdou.

Bylo by proto rozumnější se zbavit mnohdy uměle šířené zloby a nenávisti a vrátit se k pragmatické zásadě, že i když někdo nesdílí všechny naše hodnoty a nemusíme ho mít rádi, můžeme s ním mít pragmatické vztahy, spolupracovat a žít v míru. Zbytečně si nedělat nepřátele tam, kde jsme je neměli a nemáme. Vždyť i v geopolitice by mělo platit, že „soupeření je jen soupeření, neznamená nenávist a zabíjení“.

Jenže „blbec nikdy nepřichází vstříc. Vždycky se postaví do cesty,“ říká český malíř a básník Josef Poláček (1925-2017). Proto taková změna bude zřejmě těžká a potrvá zřejmě dlouho.

S blbostí politiků a nejen jich, se ovšem setkáváme i jinak a jinde. Nedopustila se zřejmě již nenapravitelné blbosti německá kancléřka Angela Merkelová, když na její pozvání dodnes nejen Německo, ale i další evropské státy zaplavují nelegální imigranti?

Nezblblba komise norského parlamentu, když udělila Nobelovu cenu za mír americkému prezidentovi Baracku Obamovi, který byl jedním z iniciátorů války v Afghánistánu a podporoval ozbrojené akce a hrubý nátlak USA i v jiných státech, a komise tím poškodila dřívější prestiž Nobelovy ceny? Neudělal obrovskou blbost český prezident Václav Klaus st., když při opouštění svého úřadu udělil amnestii lidem, kteří téměř rozkradli náš stát, což mu čeští občané zcela jistě nikdy neodpustí? A Trikolóra jeho syna se možná i jeho vinou ani nedostane do parlamentu...

Není snad blbost politiků a mnoha mladých lidí přehnaně podporovat pubertální švédskou klimatickou aktivistku Gretu Thunbergovou, agresivní marketinkovou bojovnicí proti globálnímu oteplování a klepat se před ní strachem, přestože se této tematice a boji věnuje mnoho jiných odborně daleko fundovanějších odborníků, institucí a vlád?

Zřejmě se tato mediální hvězda ve škole ještě nedostala ke studiu francouzského filozofa Michela de Montaigna (1533-1592) a jeho výroku, že „sveřepost a zarytost je nejjistější důkaz hlouposti“. A možná ho nečetli ani již zmínění američtí činitelé i jiní západní politici, kteří jsou ve svém konání rovněž sveřepí a zarytí – například v rusofobii....

Není blbost západních států v čele s USA vyhlašovat pod nejrůznějšími záminkami, nyní například pod uměle vytvářenou kauzou „Navalnyj“ stále nové a nové sankce, které sankcionované země sice mohou krátkodobě poškodit, ale naopak je spíše posílí? A v důsledku nakonec poškodí i ty, kdo je vyhlašují?

Staré ruské přísloví praví, že „blbec na blbci jede, blbost je popohání“. Když vidíme, jak jeden takový politik či aktivista podporuje druhého a vzájemně papouškují naučené fráze a floskule, je toto přísloví zřejmě pravdivé.

Problém je, co s tím. Moudrou radu má český básník a lékař Miroslav Holub (1923-1998):

„Boj proti blbosti se řídí 3. termodynamickým zákonem. Nedá se vyhrát, prohrát, remizovat, ale nesmí se z boje odejít“.

Autor: Jiří Vaško

<http://zvedavec.org/komentare/2020/09/8433-kde-blb-tam-nebezpecno.htm>